

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΤΙ

ΚΑΝΕΤΕ ΛΑΘΟΣ, ΚΥΡΙΕ !..

Φάμπιο με τη γαλήνια πιτζάρια του έκανε την καθημερινή του σωματική γυμναστική, χωρίς να έχει καταλάβει ότι η χαριτωμένη γυνακούλα του, η Όλγα, στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας και τον κοιτάζε χαμογελώντας, κι ένα τηλεγράφημα στο χέρι...

— Άγαπητέ μου Φαρά, του είπε, είσαι σβέλτος σαν καϊμούδισα! Πάρε ένα φίλα!

Και του το έστειλε με τα κρινάκια δάχτυλά της.

— Άγαπητή μου Γκογκό, τι λέει το τηλεγράφημα; — τη ρώτησε ο Φάμπιο άνηστος, άφροντας στο πάτωμα τους άληθεις του.

— Διάβασέ το μόνος σου...

Ο «Φαρά» πήρε το τηλεγράφημα κι άρχισε να διαβάζει με σοβαρή κι έπισημη φωνή:

«Φάναυ μεσάνυχτα με το έξπρες. Σε φιλώ.

‘Ελβίρα».

— Ποιά είναι αυτή η ‘Ελβίρα που σε φιλάει με το έξπρες; ρώτησε περίεργος, ξαναπαίρνοντας τους άληθεις του, ενώ η Όλγα, βλόδωρη μέσα στο ρόδι πικνούρα της, ξεπλωνότανε στο νιβάκι.

— Πόσο γρήγορα ξεχνάς, καϊμένε Φαρά, του είπε πάλι να τον κοιτάσανε. Χτές που λάβαμε το γράμμα της, δεν σου διηγήθηκα όλη την ιστορία της ‘Ελβίρας; Δεν είναι η έξαδέλφη μου, που χιόρεψε εδώ κι ένα μήνα και πού...

Μα ο Φάμπιο δεν την άφησε να συνεχίσει. Κάνοντας ρυθμικές κινήσεις, έξασκολούθησε αυτός τὰ λόγια της, κι ένα ειρωνικό κι εύθυμο τόνο:

— ... Και που στενοχωρία δίχως άντρα στην επαρχία της κι έρχεται να περάσει στη Βενετία τους πρώτους μήνες της έλευθέριας της;... Δεν είν’ έτσι;

— Έπειτα, κι ένα λήθημα κάθισε κι αυτός στο νιβάκι και κλείνοντας ποτηρά το μάτι, ρώτησε τη γυναίκα του:

— Πές μου, Γκογκο, είναι άμορφη η έξαδέλφη σου;

— Ξέρω κι’ εγώ;... Είναι σαν κι’ εμένα... Έκαινη άμως είναι μελαγχολική και ντύνεται άσχημα, άπως όλες η επαρχιώτισσες. Λοιπόν; Τι λές; Νά τη φιλοξενήσουμε στο σπίτι μας;

— Άν ήταν κανένας έξαδελφός, θα σου έλεγα όχι, αγαπητή μου Γκογκό. Άφού άμως είναι κι τόσο άμορφη έξαδέλφη, πρέπει να τη δειχτούμε κι άνοχη άγκαλιά... Θα της κάνω μάλιστα και λίγα κάρτες, για να της δείξω ότι κι άρέσει η συντροφιά της...

— Κι’ εγώ δεν θα ήρθεμω δίπλα, τὸν διόλου! του υποσχέθηκε γελώντας η Όλγα και τὸν άπληξε στο μάγουλο. Η ‘Ελβίρα είναι τόσο καλή!... Θα πηγαίνουμε μαζί στο θέατρο ή στον κινηματογράφο, τις ώρες που σου έχεις δουλειά κι έτσι θα βρω την εναίεα να διασκεδάσω κι’ εγώ λιγάκι...

— Θαυμάσια! Έχεις, βλέπω, έτοιμάσει κιόλας τὸ πρόγραμμά, της φώνησε ο Φάμπιο κι’ ένα ύποχρηστο χαμόγελο κι’ άρχισε να ντύνεται, ενώ η Όλγα έφυγε τρέχοντας για να φροντίσει για τὸ δωμάτιο της ‘Ελβίρας.

— Φτάνει αυτή η χαριτωμένη έξαδέλφη να μην είναι καμιά σπαίνα, συλλογίστηκε ανατριχιάζοντας ο Φαράς. Δεν φαντάζομαι να θέλησ’ ν’ ανακατευθί στις αισθηματικές μου υποθέσεις...

Κι’ όταν, ύστερα από δυό ώρες ο αδιόρθωτος Φάμπιο έκανε τὸν περπατό του δίπλα στη Τζούλια, που άδηνουσε μόνη της ένα ύπεροχο αυτώαητο, θεώρησε καλό να την πληροφορήσει:

— Άγάπη μου, έχω να σου αναγγείλω κι’ καλή είδηση...

— Τι τρέχει; τὸν ρώτησε περίεργη η φίλη του, μια εύθυμη χήρα, που της άρρεσαν πολύ η περιπέτειες με τὸς παντρωμένους. Κέρδιες μήπως τὸ «σοουλιτέν»;

— Κάτι καλύτερο!... τής απάντησε ο Φάμπιο. Βρήκα την ήσυχια μου... Η γυναίκα μου θα φιλοξενήσει στο σπίτι μας μια νόστιμη έξαδέλφη της κι’ έτσι θα βριστώ εναίεα κι’ σε βλέπω συχνότερα.

***

Η ‘Ελβίρα δεν ήταν καμιά έξαμφοτική άμορφαία. Είχε άμως μελαγχολική επίδεξηδα και μεγάλα μαύρα μάτια που έφρχοναν κάθε τόσο γρήγορες ματιές. Μπροστά στην ξανθά και ρόδινη Όλγα, η ‘Ελβίρα ήταν ένα άφρολιούλο που θα μπορούσε να ξετρελίλλει πολλούς άνδρες. Ο Φάμπιο άμως κατάλαβε από την πρώτη στιγμή ότι δεν τὸν συγκινούσε τὸ «σεξ-άπτιλ» της. Ήταν βέβαια πὸ ξύπνητη από τη Γκογκό, είχε άμως ένα μεγάλο ελάττωμα: Ήταν τρομερά δειλή. Ο Φαράς λοιπόν, άφού είδε ότι δεν μπορούσε να την έρωτευθί κι’ αυτήν, αποφάσισε να την κινήσει συννεόχο του, για να τὸν βοηθήσει στις άπισίες του... Αὐτή η σκέψη τὸν έκανε να πετάξει από τη χαραά του κι’ άρχισε άμείως από την άλλη μέρα να της προσφέρει άμορφα λουλούδια, να της άγοράζει τὰ τελευταία αισθηματικά μυστηροάματα και να προσοαθί με κάθε τρόπο να την ήρωτευθί.

Αὐτὸ τὸ παιχνίδι κράτησε άκόμη μερικάς ήμέρες και τέλος η ‘Ελβίρα άρχισε να συλλογίζεται σὶν σοβαρά:

— Άν δεν κι’ άγατούσε άληθινά ο Φάμπιο, θα μπορούσε να μου κάνει διαρκώς τόσο έπιμοό κάρτες; Έδώ φαίνεται καθαρά ότι η Όλγα είναι ένα σοστό κονταβάνι... Ο Φάμπιο, ο θελκτικός αυτός άνδρας, που ξέρει τόσο καλά τις γυναίκες, θα έκανε άδικα τὸν καιρό του κι’ εμένα, έτσι, για τὸ τίποτα;

Τη στιγμή άμως που έκανε να ξεπλωθί στο κρεβάτι της, είδε άπάνω στο μεταξωτό σκέτασιό του ένα μπουκαλάκι κι’ ένα πορσιωό άρωμα της πόδας... Η ‘Ελβίρα κατάλαβε άμείως ποός τὸ είχε άφήσει εκεί άπάνω στο κρεβάτι της. Μιά ξαφνική χαρά τότε την έκανε να κοιναίει ως τ’ αυτιά. Άνοξε άπειτα τὸ άρωμα και τὸ μύρισε πολλές φορές, μισοκλείνοντας τὰ μάτια, σαν να είχε μεθύσει...

Ήταν ένα άμορφο άνοξάτιμο άτόμωμα. Η Όλγα είχε φάγει από τὸ μυστήριό, για να πάλι να έπισκεφθί με άφροστη θεία της. Η ‘Ελβίρα λοιπόν συλλογίστηκε ότι είχε βρει μιὰ πρώτης τάξεως εναίεα, για να πάλι να εύχαρήσει τὸν Φάμπιο που ήταν μόνος στο δωμάτιό του, για τὸ καινούριο δώρο του.

Πουδραρίστηκε λοιπόν μπροστά τὸν καθρέφτη, έφτιαξε τὰ μαλλιά της, έβαλε στο λαιμό της και στο στήθος της λίγο άρωμα και βγήκε άθροβηά στο δάδωρο. Προχώρησε έπειτα διαστραχά ως την πόρτα του Φάμπιο κι’ ενώ κρατούσε την καρδιά της με τὸ ένα χέρι, χιόρεψε με τ’ άλλο.

— Εγώ είμαι, Φαρά... Μου έπιπρόεισε να σ’ εύχαρήσει;

Ο Φάμπιο, μόλις άκούσε τη φωνή της, έτρεξε στην πόρτα και της πήρε με τρυφερότητα τὸ χέρι.

— Έλβίρα, πὸς αυτό; τη ρώτησε κι’ εύθυμο τόνο.

— Ήθελ να σε παρακαλέσω να πάρης να με παρακαλέσης, αγαπητή μου Φάμπιο, του απάντησε έκεινη. Δεν είμαι συντημένη σε τόσες περιπτώσεις κι’ άπολογία ότι πολλές φορές με φέρνεις σε δύσκολή θέση.

Ο Φάμπιο άμως δεν την άφησε να έξασκολούηρη. Την τράβηξε ως τὸ νιβάκι, κάθισε κοντά της κι’ άρχισε να της φιλάει με τρυφερότητα τὸ χέρι.

— Τι χαριτωμένος που είναι! συλλογίστηκε η ‘Ελβίρα. Τώρα θα μου κινή την έρωτική του έξασκολούηρη... Θεέ μου! τι συγκινησι! Και τι θα τὸν πὸς εγώ; Ίσως άμως δεν μὸς πὸς τίποτα και κι’ άρτάζει στην άγκαλιά του χωρίς πολλές διατυπώσεις...

Ο Φάμπιο άπότοσο οίτη την άγκαλιάσε, οίτη της έκανε καμιά έρωτική έξασκολούηρη. Της γάιδεσε μόνο τὸ χέρι και διατάξε να της πὸς κάτι...

— Έπειτα άμως άρχισε να της λέει με σοβαρότητα: — Άγαπητή μου Έλβίρα, τόσες ήμέρες τώρα θέλω να σου μιλήσω και δεν βρισκό την κατάλληλη εναίεα... Έπειτα για μένα μιὰ καλή φίλη και κι’ αυτό δεν θέλω να σου κρυψώ τίποτα...

— Θεέ μου! συλλογίστηκε η ‘Ελβίρα. Τώρα θα μὸς πὸς κι’ αγαπάει...

— Άγαπητή μου Έλβίρα, έξασκολούησε ο Φάμπιο. Θέλω να σου ζητήσω μιὰ χάρη κι’ είμαι βέβαιος ότι δεν θα μὸς την άνοηθήσει.

— Μιὰ χάρη; έπανέφερε η ‘Ελβίρα, τρέφοντας από την ταραχή της.

— Είναι μιὰ πολύ ξύπνητη γυναίκα και καταλαβαίνω πολύ καλά ότι δεν δίνεις σημασία στις άνοητες κανονικές προλήψεις... Είμαι βέβαιος λοιπόν ότι καταλαβαίνεις πολύ καλά ότι ένας άνδρας άποτὸς σαν κι’ εμένα, β-στέρα από δώδεκα χρόνια σύζυγης ζωής, έχει άπόλυτη άνάγκη από μιὰ καινούργια αισθηματική περιπέτεια... Κοιτάζω λοιπόν, εδώ και λίγον καιρό, μιὰ άμορφη κούρια, χήρα σαν κι’ εμένα, μι’ λιγάκι πὸ νέα, και θα ήθελα άσο δεν φαντάζομαι να της συνδεθώσο αάριο τὸ βράδυ ως ένα έξατικό κέντρο. Τι λές, λοιπόν, θα μὸς κινή τὸ χέρι να πάρης την Όλγα και να πάτε να μείνετε όλη τη νύχτα στο σπίτι της άφροστης θείας της, για να της κρατήσετε τάχα συντροφιά; Μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο η γυναίκα μου δεν θα καταλάβη ότι θα λέψω κι’ εγώ όλη τη νύχτα από τὸ σπίτι... Τι λές; Θα με βοηθήσης, Έλβίρα; Μπορώ να βασίζομαι σ’ εσένα;

Η ‘Ελβίρα άμως τὸ είχε χιόσει. Της φανότανε ότι από στιγμή σε στιγμή θα έσοζε από τη λύσσα της! Α! Τι φάσος!... Γι’ αὐτὸ λοιπόν της προσέφερε τόσο πλοδία δώρα; Τι κωταργάρις, Θεέ μου!... Ήθελε να την κινή συννεόχο του στις μυστηρώδεις άπισίες του... Πετράχτηκε λοιπόν έξω φρεσών και άρχισε να τὸν φωνάζει:

— Κάνεις λάθος, αγαπητέ μου! Δεν έχω καμιά διάθεση ν’ ανακατευθὸ στις κληροδοτικές σου!... Άγαπῶ την Όλγα περισσότερο από σενα και κι’ αὐτὸ καλά θα κινής να μὸς με σοκίσεις με τις κωταργαρίες σου!... Έχει χάρη μάλιστα που με φιλοξενεί στο σπίτι σας και δεν μὸς επιτρέπεται να σὰς κάνω να μιλωόστε... Άν δεν με φιλοξενούσατε άμως, θα τὸ έλεγα όλη της Όλγας!... Μην περιμένεις λοιπόν βοήθεια από μένα. Κάνετε λάθος, κύριε!... Δεν θα σὰς βοηθήσω στις δουλονακικές σας περιπέτειες!... Α, αὐτὸ όχι! Δεν μὸς τὸ επιτρέπεται η συνειδήρη μου!...

Κι’ η ‘Ελβίρα που εδὸ και λίγη ώρα ήταν έτοιμη να πὸς στην άγκαλιά του Φάμπιο και ν’ άπατήρη την Όλγα, βγήκε από την κάμαρα τὸν ύπερήφανη, σαν την πὸ ένάρετη γυναίκα τὸ κίμοου!

